

Thyfelek tyoselbätte sig med varje handa småarbete
och hjälpte bönderna på olika sätt. En gång var han
hos Nils Jonsson i vängen. Denne ville ha stillet ved kuggen
sitt sig och därifrån frågade han en dag derena, om han icke
ville komma och kugga hans ved. Då svarade Thyfelek:
"Det kan jag nog". Så efter började denne att kugga
veden. Bonden hade att göra på annat sätt, såifrån han
tänkte honom för några kort stund ensam. När
denne kuggat så mycket, att han tyckte, att det var
nog, tänkte han bonden. När så denne kom och skulle
se efter, hur mycket han kuggat, märkte han, att
hans axa förtrunnit för kuggkatten. Han gick då
ut för att se efter denne för att se om det var
sitt hans axa tagel vägen. Medan han nu gick och
såg sig omkring så tyckte han, att det på en grannes
kuggkatt låg en axa, som mycket liknade hans.
Han gick nu in och frågade honom, var han fått

den från sig den som sat till en ny, som han hade
haft i sin ägo. De såg denne, att han köpt den & flyttat för 5. kr.
En annan gång hade samma landbrukare haft full
kommon "Hör du O flytt, du kan gärna gå och köpa mig
en liten elen trä. Han gav honom sin bok och pengarna
fullt & var liten brudbröllo samt köptes, att han inte
skulle bliva länge borta. Jag är igen om en halv-
timme: förklarade denne. Han gav han sin dotter
i uppdrag att sitta på kaffekotteln. Hans hustru hade
dött och därför behållade hans dotter för honom.
Han satte på och tog av denne flera gånger och
något flytt med brudbröllo brödes ej & eller dyntes
fullt. Han blev borta hela förmiddagen och eftermiddagen,
hela dagen gilla och dagen efter men flytt han
inte med något brudbröllo. Borden fick alltså vara
utan, vilket grände honom mycket. Flytt hade
spåren druckit upp det och ^{vare} brudbröllo mycket, när han

han kom på kvällen, safsa stückungen, han bodde
hos, han om frågade honom, var han fullt spist igen.
Någon efter var han mycket öfverlyst och gick
ner till en av grannarna, som kunde Nils förstå
och bad honom gå ner till landna åtes boken för
honom. Då denne är en händelse ^{möte} den före på nigen,
talade denne, om att Thybeck varit hemma hos honom
och sagt honom att han duschat upp hans badrum.
"Jag har fått 'gubben' bok, för vilket jag nu skulle
svara honom om detta har jag tyckt siget".
Såsom sade han, har han varit hos mig och velat att
jag skulle säga om jag var med boken. De kommo
då överens om, att när Thybeck kom ner till honom
så skulle denne säga boken efter Nils förstå. Utan
att någon något tilltyg gick Thybeck ner till grannen.
Medan dessa satta sig pratade, låt denne i all hem-
lighet säga boken efter honom". Såsom skaffade

han en liten brödses. När den flygde såg denne
 komma i döden, Men han såg att den kunde ej smita
 utan huset, vilket han först såg. Men fröns
 sade till honom, när han kom inom dörren; "Jag
 är tyvärr, att du har, så fullt jag fatt i dig till
 hus. Du har "stolat" mitt brödses du har "stolat"
 när och du kommer till. Jag skall draga dig för
 att vara rätt, din "moder". Det fattade flygde
 honom och sade: "På dig, vad du säger, Jag ser,
 för jag kastar dig. Jag ser, med spän, för du har
 så alla dagar varit och bedragit folk "Du blir
 det ett väldigt här mellan dem. Till sist sade
 flygde. "Det mätte vara "nå" att skaffa bort
 liten brödses, så att du kan få äta, så jag jag
 på dig." Men fortsatte att dricka. Till slut kom man
 överens, att flygde skulle skaffa bort liten brödses
 i stället för den han förstingat för sin fröns

3770

om med detta nöjda sig derne. Men Thylbeck
gjorde aldrig alls en anskaffning denna träd liden och
därfor gick det främst i ena handaren.

Thylbeck bodde i ett hus, som ligger utmed vägen
och gemensamt kallas Röstings gård. Där låg han om
natten på en vinkel i ett litet hus och omgärdades av
många bläckor, bestående av vatten och en gammal färd
eller ett långt färd. Det var nu vid pass 11-12 färd
på brädder och han gick därfor upp och lade sig på
sin vanliga färdplats. Det var långt till, färdte han
att det var nästan som drott i hans färd. Så han
sluckade ut i luften. "Är det någon?" Så höll han
en vinkande skärm, som talade. "Vysk, lysk!" Jag
ad en stor ykes färd jag har gjort en stor färd.
Göteborg jag har sprängt ett kassakäp med 5000
monor och färd fängarna. Jag skall nu gåder skada
kupp i Malmö. Jag skall vara där för bläckor hallo

Skriv endast på denna sida!

5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5

He, ~~alltså~~ He, minnas det börjar ljusa. Klacken
 är nu halv två, vi ha en timme på oss, så under denna
 tid har du tänkt några till, om du vill följa med.
 Om du följer med, får du 2000 Minor. Du behövs
 endast gå uten för oss räkter, medan jag går utspä
 kypen. Flykten var i början örens med tyron
 om vill följa med. De som pågick honom duntan,
 om han visste något, han såg på händerna ut
 om natten. Så kunde Flykten, att lagare Linni
 brukade ha sin bil händer på gatan om att
 om man mycket lätt kunde taga den. Vill
 en börja var de örens att Flykten skulle
 följa med. Han gick nästan omedelbart med
 på "tyrens" förslag. Men när tiden närmade
 sig att den skulle ge sig i väg, började Flykten
 att ångra sig. Han blagade om, att han inte
 kunde sig riktigt ha. Han gick på om halloretade

Det hade tyvens fader kommit "furi" du ar en
 fader "dyrb" så att du inte följt med.
 Jagar du latet som om du var dyrb. Men
 det skall jag säga dig, att om du säger något
 för fortan dagar, har gått, så ad du
 dödes. Har ad sprimer inte väntat. Om
 någon av dem, kommer att träffa på dig,
 så kommer den att mörda dig ögonblickligen.
 För var mening har utträdade, blev flyktigt ut
 lekare om till rest vägrade han rikligt
 klara i knäna. Innan tyven gick för den
 om vriterade hans fader. Har stads hande
 med i detta och hämtade upp att vad han
 hade på sig, som frysor, fiskmarm, blocke
 m.m. Flyktigt hade fader kommit. Var var där
 fures för far. För jag skall inte säga något.
 Han var alldeles veltkränd, så att han var

glad att han blev fri från honom. Sedan såg
solenade på morgonen, hörde han, att det var
någon som gick och stannade på gärdet och
då han stack huvudet genom fönstret, såg
han att det var Thybeck. Han gick då ut
till honom och frågade honom, varför han var
så orolig och promenerade omkring på gärdet.
Han sade: "Se du sedan Apple". Sedan han
tittade närmare på honom, såg han, att denne
var mycket blek. Han frågade honom då,
om han var sjuk. Thybeck saade ej uten
nickade endast med huvudet samt förbrätte
att gå fram om förmiddagen på gärdet. Han tänkte
denne: "Det är nog något konstigt med Thybeck.
Han har säkerligen varit uteför något tråkigt
i natt. Jag får ta om ge honom ge honom
någon suppe, som han kan pigga upp sig med."

Han bjöd honom därför in till sig och gav
honom några supor. Han försökte att få honom
att nyta några ord men denne förlor stum
och bara nickade med huvudet. Han förstod
att den andra supan gjorde inga verk
men den tredje öppnade munnen på
honom så smärrengom. Hans röst ljögade
honom om igen vad han tänk och då svarade
Thybeck sakta menlande. "Jag har blivit
sänad, är en "boordjent", men men jag
får ingenting säga, för då mördas han mig.
Då begärde värdens honom och sade, att han
nog skulle säga då att inte han kom att
sida att något utslag av tydens hotelser
Thybeck behövde därför en viss nyhet ut
kunde godt tala om det. Thybeck sade då:
"Allt väl värt lite viltu för min själ."

och skall jag tala om det, vad som har hänt
skönt. Fortsätter Thysbeck, jag har det med
jag hade på mig. Det rader sigde honom, om
det fanns några pengar i portmonnien, så sade
Thysbeck: Det var förargligt att bli så med den, då
det var 5 kronor i den. Det sågde rader,
hur det kom sig att han hade så mycket pengar
i den, det var naturligt endast hade på
sig några ören. Thysbeck verkade mycket upp-
rörd, när han talade om det. Vid sitt
säte rader fick honom, att han hade några
ören liggande på sitt bord. Thysbeck kunde
jag gå in och se om de stulna honom. Det
följdes de dit. Det Thysbeck fick se det,
som låg på bordet, sade han; att det var
hans ören. Han kände igen dem med en gång.
Det låg på sin portmonnien. Rader sade nu till

3770

//

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11

honon, abhan skulle se, hur många pengar,
som fanns där. Det flyttade sedermera efter
en jans det endast 18 öre i botten. Det
fylte sånder attes var konstigt att flyttade
fint hade sagt att han hade haft fem
honor i portmonnän. Men så när denne
närmare drog sig till minnes, hade han
satt ner i bryn och köpt upp hela femmen,
så när som de ören, som voro kvar i port-
monnän. Det flyttade förstod, att det var
värdes om, som varit uppe hos honom på
nätter, så blev denne slörög. Han kunde
icke förlåt, hur han kunde taga hem
från fura och låta den se i honom.

Thycker anlitas ofta krogstare och krogare
på och för de stora marknaderna i Kivik,
Hörby, Marstrand och andra ställen i hela Skåne.

Om han smitte någon "bom" på vägen, så frågar
han honom, om det inte skulle vara affär, för
han ville gärna sälja sin br. affär bekräftar han
då ett så högt pris, att det knappast kunde
bli någon affär utom de lantmännens samfund,
som ofta är till hjälp. Under sådana fullföljer
sitt Thycker ofta gör det som är att det var
han, som ägde honom, som blev valen till
och därför uppträdde han ofta med stora
later och stolta imponera på bönderna på
alla sätt. Han var då kladd i lång-
stolar och de som hade han tagit en
pack på sig över sin ryggen.

Om gång skulle en bättre handlare stå

napen hos Fels Stockholm och då anlände han
Torgsten som kockstare, vilken han var mycket
glad över. Han hade fått färdigställt färdigställt
och dygnet, så att han kunde se till
så att kreaturen fick vatten på vägen, om
de blev törstiga. På en station uppe i
Västergötland stannade laget en stund och
under det att det stod där, skulle Torgsten
färdig på och vatten. Han steg av vagnen
och gick fram och frågade någon om kottens
betänningen som fanns där: Var är det "nål"
"sann". "Hör ni, vad jag säger." "Kredsen skall jag
fråga om han vill." sade han. Men denna
stod och såg och tittade på honom. Han förstod
inte ett ord av vad han sade och därför hände
att när han kom. Men sedan såg han
mer ut som en utdömd människa och utöv-

skilt konstigt dyrt. Något ratter fick han emellan.
 Det ej tag i utan han måste stiga på taget. Han
 sade till dem: Det var några satters dumma
 människor, se ju, för de upplämnings de förlad
 de inte vad varn är. Det taget kom till Stockholm
 var. Hattus handlaren nere för att de om senad dyrt.
 Det han sa, den förtiga de var, jagade han
 Thygbeck, om han ej gett den något ratter om
 de gummades denne: De satters dumma upp-
 lämnings, de ad ju så dumma, dit vel ju
 överfatta så, inte vad varn är för
 något. De begrep ju inte vad jag sa. Det
 förstod ju handlaren det han var på samma
 sätt som. Thygbeck, efter hade han inte
 förstått honom i hället. Sedan gick de
 ut och tillade sig omkring i staden, efter
 att förut ha varit åtskilliga och fulla

3770

någon fupar på en krog. De kommo till
afomodat upp på Long. Hottet var ganska
varmt på slottsgården. Där blev Thylbeck, och
som han stod där, och med sig kommar.
Han trodde nu, att denne Uade gick och
gick sig bakom en vägg. Han gick
därifrån fram till en vägg och frågade
honom: Var blev han och för sin tid. Han
kunde inte svara honom, då han ej förstod
vad han sade, utan stod bara och stirrade
på honom, som om han haft guld i handen
och gick med. Thylbeck frågade honom ännu
en gång vad han tyckte om. Gick något bra,
skulle ju Thylbeck ge sig i väg, då
han kommit helt afomodat som
fann på sitt golv. De gick sedan
Myndigast därifrån, då såg Thylbeck

Skriv endast på denna sida!

15.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

15

3770

Mycket farligt för att om de stannade
kunde de bli tagna av polisen.

Under det de vistades i Stockholm, hade
de mycket ganska mycket och därför
mycket bra kamrat y låta honom följa
med sin vänliga passagerare i en personvagn.
Efter han ställde om så att han fick stå i
en trasportvagn, i vilken man placeras
i kuddar. Där kunde han sitta
och om ha och behöva inte stora saker
eventuell medresande. Om han skulle åka
med i en vanlig vagn, kunde han sitta
att han kunde sitta i den, då de
fick de honom. Vid tillfälle gick, stängdes
vagnen smältad med elstod, så att
endast ett galler fanns, genom vilket de
kunde se ut nästan och en del av

16.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

16

auriklet. Vid stationerna, där fägel
 stannade, frågade man ibland befäringarna,
 var fägel var men här fick oftast enbart svar,
 att de förstod sig vad han sade. Ibland
 drog upp i galnet en gring och kuck. De
 bara stodo och tittade på honom och undrade
 om vad det var för något i ragnen. I Väst-
 götland brukar det bytas konduktör. Den
 nye, som steg på fägel, kunde inte förstå
 vad det var för något underligt märniska,
 som fanns i ragnen. Så drack ragnen fägel
 stannade, gick han ofta ner och tittade
 på ragnen. Slut denne stod där, brukade
 Thylbecke hära upp till till och kuck
 mycket gällt. Denne blev då riktigt rädd
 och undrade vad det var för något. Ly kan
 kunde sig fatta att en märniska såg så ut.

Något färdigt hade han aldrig sett föreb.
 När färdig han fick följande, så som bytte. Kunde
 de, öppnade man dörren till sängen
 och släppte ut Thybeck. Det var en
 bekräftelse från se honom, kunde han igen
 honom och sade: "Huruquid är det du Thybeck"
 Det handlade om jagade, vem det var, fick
 han veta, att det var en som hette så.
 Han var mycket stolt på att ha varit i Stockholm och varit ^{för} ~~här~~
 Det hade i Röstings bildats en vällikhet,
 i vilken Thybeck var medverkande. -
 I klubben var en, som hette Rudolf. -
 Thybeck spelade liksom ofta bredvid bollen
 med sina gamla kompisar som gav den
 namnet. Dessa klubbar hade flera om
 många. På söndagarna kom de till utöfning
 och då spelade man ^{om} ~~med~~ liksom goda

3770

19
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

19

eller dåliga resultat. Men vidbrände sen
nå folk festerna, som hölls i "Dalen" (Bachaus-
dalen). Det brände folk komma från
olika håll och deltog stolt i skivskrik.
Efter festens slut brände slaget stora
målning i en hörsal, i bryggeri och de gamla
chess i den främre delen stora byllningarna på
bryggernas sida. Den målsättningen
har mycket stolt och kunde ha stängt
frihans. Det kunde sig tillgivet tillbytt
Moll och ibland satte man på rader
blommor och pyntade honom med. Det
dåligt var det populärt och det berömt
för sin skivskrik att spela fotboll,
var det inte något märkvärdigt, att
det skulle bli ingående att spela
mot ett lag i Västland. Snart

upplöste sig i det att klubbens var en-
 tydligt. Thybeck blev ju då mycket
 intresserad och myfiken att få veta om det
 var sanning. Det var jag som först meddelade
 honom detta. Men han var misstänksam mot
 mig och ville ej tro mig. Jag sade då till
 honom: "Tror du mig ej, kan du gå och
 fråga efter hos sekreteraren i Klubbens. Han
 gicks då till den och frågade honom, om
 det var sanning. Han "inlämnade" hade sagt,
 "fråga den där hessa gästen så gärligt, att man
 ej kan tro honom på tier" och klubbens
 var intresserad till Tyskland. Klubbens talade
 då om för honom, att det var sanning. Men
 samtidigt frågade han honom ^{hur han} kunde veta
 detta. Vi kan hade fått brevet med
 det rikliga meddelandet ändast för några

3770

21.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

21

Samma tiden. Det fälade Flygkretsen för kom-
men som sagt det till kom och det sade hen:
"Jodå målaren har rätt, vi äro byråna till
Vyskland men vi äro tyvärr för fulla med lem-
mar och många flera, som gå in i förening
huru följ med på resan. Vi voro därför
tacksamma, om du ville förstå att våra
nya medlemmar äro i förening och som-
tids meddelat dem, att de få följa med
gratis. Det blev ännu mera intressant
och började på med våra medlemmar.
Som man kunde väl till byråna,
och upprätta hen för dem, som hade
spritbruk. Dessa byrås kommit alltså på
en eller flera dagar och voro därmed en
förvånade om att få komma med. Körde
hen närm på vägen, som hen kunde

3770

Nu antogade han dem och skulle till dem,
 att om de öfver honom på en ö eller
 en spars, kunde de gå till färd med
 på resan till Tyskland. Alla, som lämnade
 till följd med, var mycket nog
 att kalla sig väl med Thybeck och man
 var mycket angelägen att byta på
 honom några dagar. Inom blev det
 omöjligt tydligen att antalet deltagare
 i bilen blev större än man beräknat
 för bussen. Lämnade också man bussen
 stora hand anmälningarna. Men
 så att nog skulle dock inte med detta ut
 om. Kunde förklara, att det var möjligt
 för klubben att få en del fler anmälningar
 till med sin Thybeck klubb upp med
 att vara medlemmar. Det har han sin

22.

 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

22

3770

att bli ar med sin många drömmar,
som han hade elförst hade fått i sin
riktig grad. Men, om det var något, om
tydligt på honom påtydligt rikligt, att han
konade honom, att han skulle försöka hålla
om, så att han fick följa med. Nu var
det emellertid ej den som avgjorde detta
utan det var Kullbens sekretarie, som
fick i uppdrag att bestämme vilka som
skulle få lov att följa med men han
skulle tala med honom. Ät slut fick
han emellertid fullt trots allt så många
avstängningar att beakta och detta för-
sakade honom rätt så mycket extra-
arbete så att han blev missnöjd
därmed. Släppte man också ända
på detta förhållande. Man förhållande nu

Skriv endast på denna sida!

28.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

23

Jfr Flyttede, att man hade fått nya
 anbudstema från Tyskland. För att få
 spara ned, sa det nödvändigt att kunna
 så mycket tyska, att man hyfsat kunde
 redas. Man måste således veta, vad god
 dag heter på tyska, kunna säga adjö och begära
 rök och eller läskmat, kunna utskala sitt
 namn och kunna veta vad ett skogsdjur
 heter. För att även flyttede att få
 tyska fick jag och en kamrat i klubben
 för hösten i uppdrag, att även kunna detta
 så mycket, att hen kunde få följa med.
 Vi satte flera kortur i råd och pluggade
 med honom och vi turades läsa och
 när den ene höllade flyttede den
 andre för. Jag hade en gammal lärobok
 i tyska och denna använde vi vid undervisningen.

N. lärde honom bl. annat att god dag heter
 Gøtthard, Gøtten. Men i Thybø som blev
 det, för honom blev det lika med ol och
 då han skulle uttala detta namn blev det
 Orakel eller Orakel. Snarare blev "Schnapendrenk"
 Olmyck kunde mycket väl att uttala de
 tyska saken. Tydligt var mycket
 stoll om att han kunde tala tyska så han
 om han förstås ofta att pråkligt omätta
 med skänker. Han ville då glänsa med
 sin uttale. En dag kom han i hand-
 larens butik i byn. Då han var i stäm,
 skulle han "Gøtthard" och ty och latten och
 begade sig. Handlaren, som inte förstod
 ett enda ord tyska, stod bara och gapade
 och sade sedan till honom: "Hvad finnes her."
 Han hette Gøtthard. Han brödde nämligen

3770

26.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

26

att det var samma personen som
Janes i butikken och som Thylbeck ville tala
med. Denne blev då förvånad men förstod
sedan situationen, då handlanden sade till
honom, att han inte kunde tala tyska,
och förklarade då för honom, att Goldhans
på tyska var det samma som god dag.
Om man brukade använda detta som allmän
hälsning, då man kom in till
någon. Denne var då mycket viktig
och var mycket och tyckte det var kom-
tigt, att handlanden kunde säga det
tyska. Denne i sin tur förklarade de
sed att Thylbeck var då styr i att tala
tyska.

Om annan gång mötte han en person,
som kom honom mycket på vägen.

Kad sade man till honom "kofok." Han
menade dämed, att denne skulle skynda
sig så att de föngs till ship. Ilybeck var
nämligen ett stycke från honom. Kad kom
honom hem till honom, kallade han på jagade
honom, så han sade. Kad sade Ilybeck: Vet
du icke, vad kofok betyder. Det är de som
som att man skall skynda sig. Jag menade
dämed, att du skulle skynda dig så
att vi föngs till ship med mander och
kunde bräddas vid kisten. Kad blev ju
en. denna förbustad, så att han kunde
så mycket tysta och undrade om, var
han till sig det. Kad förklarade denne
stoll, att han gick och läse stycken
för några kamrater, han kände att detta
sagde han gör för att på följ med till

Tyskland. Vi följade med honom mycket
 men i bland tyckte han, att det var be-
 träffligt att tittala en del på Tyskland
 sade han: "Kan det mest godt vara så
 stor förhåll på språk." Sedan vi talat på
 med att tala honom tyckte i en viss förtro-
 de, så att han kunde tala något på nors,
 och gick sig mycket på det, förklarade
 vi honom för mögen och udd att få följa
 med på nors. Men då talade vi om för
 honom, att det kommit nya instruktioner
 från Tyskland. Klubbens hade fått uppdrag
 att se till att alla, som skulle följa med
 dit, var finska och svenska. Men skulle
 helst kunna se en ny förtroende. För att
 skapa trygghet en lida, hade styrelsen
 utsett några personer som skulle stå för

3770

med Mäddaren i syn, att han skulle se
 en ny kortym. Till Flybeck för 45 kronor
 om detta hade denna borta. Vi hade
 varit och sett att ett styck till Flybeck. Detta
 nämnde vi till Mäddaren att se en kortym
 av sig, som var mellan de ämnena, sålde
 om för honom, att han skulle få ett en ny
 kortym hos Mäddaren, för att en sådan kunde
 han ofta få med, samt såde till honom,
 att han skulle gå ner och se på kortymen,
 så att han kunde säga något för och säga,
 när han skulle se detta blev Flybeck
 mycket glad över. Vi har hade aldrig så
 att ha ett en ny kortym och så
 var detta tillfälle att få en ny kortym,
 som aldrig hade uppåt sig för honom,
 som blev så mycket över.

3770

30

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

30

och guld såltes ofta ned för sträddare för-
 allt förs. Som bekant såltes det med en
 förlo pörning utan ibland möte man
 förs flera gånger. Som sträddare hade
 mycket att göra, då han ju skulle se upp
 för att de flera medlemmar som i fol-
 ketslaget hade han och alltid för att passa
 flyttell var han honom både förtida och sent
 och ju närmare tiden kom, då man skulle
 resa för Tyskland, desto mera var man
 orolig för flyttell för att kottymen ej
 skulle bli färdig, för han skulle ge sig i väg.
 Han hade emellertid hunnit på långt
 med den, att den var nästan färdig byggd,
 säger för man skulle se på den då flyttell var
 hos honom på krämen, lovade denne, att den
 såhär skulle vara färdig nästa dag.

3770

31

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

31

Men skulle derimot piere de men dette
 var snarlig gjenf. friklarade deuse. På morgon
 tidna de, libben skulle ge sig, sig full
 tyskland, hade det kommit ett nytt med-
 delande full "klubben". Men hade fått med-
 delande om, att de handlingar som skulle
 föra som legationens för "klubben" på
 deras om utan vilken man ej kunde komma
 in i Tyskland, hade de vederbörande Michas
 fel, så att de sågts full. Lysar Vilhelm
 i slutet för full "klubben". Slutsatserna de
 planerade färderna det avslutas. Men hade
 full "klubben": "Nu är det förkort. Slut
 full klubb: Har inte den "gevelen" fått
 nok ännu. "klubben" var mycket seg
 om för gymnasiet på honom. Men till detta
 betyd över, att han inte fått sin kostym.

3770

som blifven hade beslutit sig om. För
 sin middag hade fått reda på, att man
 skulle väntas och då tyckte han för
 att hemta sin kostym, fanns den inte
 ut. Middagen hade sedan gått den till
 någon annan, som kommit om köpt den
 för. Detta medgick han sig mycket om
 att han ansåg att som middagen haft
 kostymen färdig, tidigare, hade han åt-
 menstone fått denna som ett slags er-
 sättning för allt arbete, som han ned-
 lagt för Ubbens tjänst spec. då för
 tjänande av medlemmar till Fysklands-
 uren. Derutan blifvit ägnad sig att
 alla som han lovat att följa med,
 utlåtade sig att han inte höll utlofte
 och skände på honom. Han är för tiden

Skriv endast på denna sida!

32

 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

32

3770

för på oss i stället och anklagade oss för
 att vi ej skött klockens angelägenheter
 tillräckligt noggrant. För att skydda oss,
 urskuldade vi oss om förklarade för honom, att
 andra länade jehat i samma hälsan
 situation som Sverige. För att vi emellertid
 icke ville övertyga honom, om att så
 vi hade var sannare, så drog vi fram ett
 tidsningsutklipp, som visade honom och
 där fanns saker, enligt vad vi påstod för
 honom, omvänd. Men vi behövde ej visa
 detta för honom ty han trodde oss, alla
 fall, då vi visade honom det vita pappret.
 Men då man talade om Rykslandens
 för den alltid på kyrkan Vilhelm och
 drottaren förutade det honom att ha
 ej på den granna klostrens, som klocken

Skriv endast på denna sida!

33

 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

33

beställt åt honom.

Thyfeck var mycket frisk i hoer (en dags
brackvunt) och grovt bröd. En dag hade han som vanligt
satt nere i byn och köpt sig ädelingsrätt, hoer och bröd.
Därutom hade han köpt sig lite brännvin i en flaskan,
som han var under aermen. För att ha sig ett tistelmål
tog han sig med på ett område, som tillhörde Johan
M.B. Denne är byns staktare men därutom har
han ett litet jordbruk samt äger några kor. Denne
gägo och och betade ett stycke på det Thyfeck
satte sig på. Han lade hoeren och brödet bredvid sig.
Först drack han ut sitt brännvin. När detta blev
han smältad och sovning och därför lade han
sig ner på marken och insovade. Korna blevo
mycket på vem, han hade hängt in på denna
område, brämnade sig och förgade som på hans
hoer och bröd, som låg på marken. Smack hade

de ätit upp all hares mat, som den köpte. Under det
att Plogbeck var, dömdes den, tyckte den, att en
saken ficka köpte honom på mannen och han säng
då: "Flicka lilla, du har bedragit mig." Skad han skitat
skadade och fann, att en köpt och duktad om honom och
dickade hans men då och då. Skad han var sig upp,
upptäckte den, att hans koer och bröd var borta.
Skad blev Plogbeck arg och sade till korna: "Ni vetas
dödgerla, han inte er husbonne för de utan ni frunget
shall äta upp mitt bröd och men koer och kacker
mej spår ocksa. Han steg då upp och gick ner
till byn och talade om för slaktaren, som ägde
djuren, att dessa hade ätit upp all hans koer
och bröd. Skad tyckte denne, att det var synd
om honom och gav honom andra korna i stället
för de som hade ätit upp och dessutom
gick han senge bröd. Sedan gick den till ett men

3770

styggt ställe och åt där. Jag fick bara baka och ett bröd,
som var hans favoritbröd.

Thygeus hade en gång varit och besökt mig och
vi hade pratat och pratat med varandra en god
stund, så att det var smärtsamt, när han skulle
gå hem. Jag följde honom ett stycke ut på vägen
och bad adjö med honom. Han hade emellertid
erhållit mer än några hundra meter, förän
han kom tillbaka mycket förskräckt och ville
gå tillbaka, att det var ett troll, som var ute
och gick i natten. Han talade, om att det
var något stort uter, kurrad och pastad att
det likade ett stort djur. I verkligheten
var det som det senare visade sig några
som hade tagit med en stor säck med
korn. I denna hade bundit ett snöre. De
hade sedan lagt sedan på ena sidan av vägen i

Skriv endast på denna sida!

36.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

36

dibel och planmal fäcken vid andra leden ar näge.
När nu Phylis kom, drog de i snöel och då
flyttade fäcken i rikken med dem. När denne
fick de denna språkliga besvär, verkade det
för hennes modfulla natur som om ett troll var
ute och sandrade. Då han rände åter till mig,
var han mycket förskräckt. Jag följde då med
honom ett stycke för att efter vad det var för
något men då sågtes det ingenting fel.
Då sade jag till honom: "Hvad finns för ingenting
människa, du har nog sett fel." Men då blev
Phylis fortvånad och svar på att det var
sann och påstod, att det var icke ett stort
puggarinn. Han var fortfarande rädd och
vände icke på men då jag förtröade
honom efter en skarp diskussion, att det
var ingen fara utom han kunde tugga.

3770

ges sig. För att lugna honom stannade jag
 kvar på stället, där jag stod en stund. Jag
 sade även något med honom och hoppades, att
 det ej var någon fara af färd. Han hade
 emellertid ej gått många steg, förrän han kom
 tillbaka. Det hade nämligen börjat vada sig
 blottat här och var på vägen och då trodde
 han, att det var bottenhåstet, som var ute
 och red. Ohälsan blev ännu förvärrad än
 förr och därmed i bråda, när han fullt meg.
 Han bad mig då följa sig hem, då han ej
 vågade gå hem ensam. Det var underligt
 det misstänkska gästet, som var, att det
 var samma person som förr varit hemma
 som hade varit förr. Huset var i luften.
 Och då hade de stora gästblåsten
 kommit. Det var gick förr, som

Skriv endast på denna sida!

38.

 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

38

inga bläckar. Så hade Gustafsen upptäckt.
Först då jag försökte att övertyga Thylbeck
om att det yfanns några hemliga vägar
bakom värdshuset eller till och från sanden
i natten, ville han knappast för mig ut-
omvända förfarande, att det var något konstigt
han hade sett. För att visa hur modig han
var, när jag följde med honom, sade han
upprepade gånger, innan vi började vår vandring,
till mig: "Om det nu är något, så skall
vi med fattiga skal flytta den."

Gustafsen förklarade hade blivit osams med
Thylbeck. De skulle nu försöka att göra sig
god med honom igen. De fägo nu Thylbeck
då ett stycke utanför sett honom, så han
lodde. Denne betraktade den med mycket
misstänksamhet. Den ene av dem

hade för att muta denna tagit med sig en
 stor cigarett, som hon hade i handen och väflade
 med den. Denne var nämligen mycket glad
 när att ha en cigarett i munnen. Han följde
 ständigt emellertid påbållande. Då den ene
 var samtliga nära, kallade han på honom och
 visade honom den stora cigarett som höll i
 handen. Men det var knappast fysiskt kunde
 vilja sitta honom. När han kom fram
 till dem, frågade han om denne ej hade
 sett deras katt. Ty han ville ha fått i den,
 då den stulit från dem. Katten var borta
 i en hävar och Michael seg om nån.
 Han frågade nu denne, om han ville styra
 deras katt och sade till honom att om han
 ville göra detta, så skulle han få en stor
 cigarett och samtids visade han honom denna.

han hade i handen. Han tyckte, att han hade
 ej mod att skjuta deras vägar rätt, han menade
 det var obehagligt. Så blev Olander stoll och
 ett sådant förbrytande och utgått sig ömbligt.
 Lige som skjuta hatten. Han fick genöml, sedan
 hotet stoppats i detta. Men sökte nu efter
 hatten. Den andre visste, att han satt i äls-
 fälskel och förmodade, att han satt kvar där.
 Så gick nu dit och fingrar verkligen syn på
 hatten, där den satt uppkuppen på en gädd-
 gäst. Så Thylsch på den. Suck han till de
 andre: "Så är den. Jag skall missa som
 min gäst blösa dig, så du skall min fittiga
 spår slippa att "stola" mer." Thylsch hade
 genöml. till axeln. Den andre såg då
 till honom: "Skjut den nu säkert, så att
 man dö med det som mest det var obe-

chagligt, om han ej dog medelbart utan fick
 ligga och plågas hant i dröet. Ulyckan
 steghete om dr. Pang, så snall det. När
 skottet erlossades, blev hantens radd av
 det somma och loppade ned, för gärdsgården.
 Så man därifrån fölte efter hant hade den
 försvunnit bakom denna och man kunde ej
 upptäcka den. Så denna sätte sig, trodde
 men, att skottet hade träffat och hantens
 fallit ned död i riket. Klapp. Sade Thybeck
 med en viss stoltthet, stämman: "Kän fick
 han minnsanor, så han blev där." Så
 de sedan skulle gå och se efter, hur
 skottet fägel och gick ner emot den
 plats där den ruttel fram, såg de den
 icke. Så sade flera andra: "Vi är
 frångått att se efter den, för det är ju

synd, att den skall ligga och plagad för det
fa' vi slutlyst den" De betade länge
efter hatten men kunde ej hitta den. På vägen
hem fannade de en ämne för att det var
synd om hatten, om den såg ut som skadad i
i' beströarna. Men då såg Thylbeck, att han
kunde gäddga, att han släppte den om att den
döbt omedelbart. "Det är inte fallet med det."
Försäkrade denne. Så började de att gå
enot hemmed. Då de kommo ett stycke där-
för, sågo de att hatten satt alldeles brände
i en öppning i huset. Då blev Thylbeck all-
deles vit i ansiktet och bad myskrik
ivrigt om att få börsen så skulle han
släppta på den ejen. Men den andre
ville ej lämna honom börsen ty han
menade, att han sköt kunde detta följa

3770

eld på huset Hans kom och han tecknade
 på hemmet och mötte dem. Då han såg bröden
 frågade han dem: "Har ni en mynta i hatten?"
 Thysen svarade ej men boden sade att
 denne hade mynta på hatten men detta
 måtte ej ha träffat för nu sitter den
 där vid huset. Då blev Thysen ilsken och
 utropade: "Håll med bröden, så skall jag
 med lyse ge den." Då sade den andre
 på lyse till honom: "Du skall ej begi
 om att mynta hatten för du kan inte
 träffa den." Då blev Thysen arg och
 de blev nästan orädda. Men i sin
 rida påstod, att han mycket väl kunde
 mynta rätt. Då kommo de överens att an-
 böda en målmyntning för att konstatera
 om denne kunde träffa rätt. Den andre

3770

45.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

45

bröden släp rad med Thyftech, att om han kunde
 skynda hans hatt, när han kastade upp den
 i luften, så skulle han buda en liten frö
 honom. Sed blev Thyftech mycket ivrig och
 skulle tagt fäst i geränet men han tyckte
 likväl, att det var dynd att skynda på en sådan
 hatt. Den var nämligen alldeles ny och av det
 dyraste slaget. Men den andre sade till
 honom: "Jag öppnar hatten, om du kan skynda
 rätt på den." De blev alltså öfver om
 målhyndningen och gingo bort till ett men
 frukt var antägnel liggande slatte. Thyftech
 gick nu försam och lade den på axeln.
 Sedan den andre kastade upp hatten
 i luften, så siktade han med bröstet på
 fäst, så smälldes skottet. Sedan gingo
 de bort alla tre och dyndade hatten, för

3770

46
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

46

alltså om Thybeck kaffalderna. Men det
 fanns inget märke i den, hur nog de
 än undersökte den. "Det hade jag!" sade denne.
 "du kan ej skyta tält." Svar svar Thybeck
 "en lång tid." Det var nej och det dymlen"
 och sedan sade han: "Upp med hatten ej".
 Han hade ett nytt stolt i bröstet och
 skjut or detta men resultatet blev des-
 samma. Man undersökte den andra nogare
 än först men man kunde inte upptäcka
 det minsta spår av mistat. Såd blev Thybeck
 ilsken och stolt på att ha ett ganska
 stort. Han sade: "Det måste vara en dyvel
 bönn." De ville då att han skulle för
 vika en gång till. Detta gjorde han
 men resultatet blev desamma. Inte
 den minsta skåman kunde upptäckas

på hatten. Skat resonerade men om det
 ej kunde vara något fel med skotten.
 De tog då och undersökte den enda paten,
 som de hade kvar. De andra hade den
 flyttat or. och då kom man under
 grund med, att det ej fanns något
 hagel i det samma. Dessa hade de
 fäst på ett järn. Men dessa utbragte
 sig hem och att han fäst på ett
 skott hos handlanden, då han köpt dem.
 Flyttet blev således förbränd på
 de och frågade honom därför, var
 han hade köpt dem. Skat sade de var,
 att han hade köpt dem hos tråden.
 (en handlande i byn). Skat drog till med
 en ed och sade: "Men då är allt en
 millionens kramare, han är min zyt

3770

inte vård att köpa något till sig. Jag skall
 aldrig köpa så mycket som ett litet
 snus av honom. För jag tag i honom, så
 skall jag med fattiga gubbar omhärja honom.
 Så de icke hade några riktigt skott,
 så kunde de icke skjuta mera den
 gången. Plöjde gick där väj med
 algen i munnen men var mycket
 illken på handlanden, så han ej på
 våra här steg skott men var, vilket han
 var mycket stolt. Ser.

Måtte han de ena i byn, så glodde
 han så skarpt på de ena, att de ena
 nästan blev rädda. Han undrade varför
 han var arg på honom, så han vände,
 att han icke gjort honom något
 ont. Men torst fyllde han redan på versaker.

Skriv endast på denna sida!

48

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

48

och då dog han.

På den förmål är nämligen att P. Rydbeck fr-
älde sig till hus på Röstings gård. Men
hans farbror hade ett ord alldeles intill.
Där ligger utmed vägen inte mindre än tre
ställen på vad efter nämnda.

Om gånge hade hans farbror rystat. Detta
gjorde han då och då och detta kändes även
P. Rydbeck väl till. Sedan blivit färdig därmed,
bållade han lägga ortarna för att torika på
en lyfta, som stack ut från husväggen. Då
han nu kom för att vända på sine ortar,
fanns där inga. Han blev då mycket
förvånad och undrade, vem som hade tagit
dem. Han misstänkte till en början,
att det varit några arbetares framme
och tagit hennes ortar. Men även

3770

Händelen hade Playbeck träffat en
kallkända och då hade han sagt, att det var
han som stulit dem. Detta hade denna
i sin tur för vidare fullt kända fester. När
han fick reda på, att det var han, som var
framme och tagit hennes örtar, så, när han
kom hem en dag, för fästningen på honom
och skällde ut honom. Men Playbeck
brände: "Det är väl för far inte förligt"
med en gammal ord.

En annan gång hade Playbecks föräldrar
skattat en guld och stulit den. Sedan de
visat en del av skatten, brukade man lägga
dessa på taksten. När nu någon efter
en tid skulle ta ner skatten, be-
dök, att nästan hela skatten var borta. Man
söndrade nu vem som var framme och knepet

50

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

50

del. Senare kom del från detta delvar Tegeloch,
som varit uppe och tagit fläsket och sål detta
till en gräns. För pengarna hade han sedan
köpt brännvin. Man fick ofta detta
därför att den, som han hade sålt fläsket
till, kom och talade om detta för hans mor.
Det tog denna, honom, förkört och det
märkte han beklagna, att det varit han,
som tagit delarna.

För i tiden innan det fanns några verk-
tjänare för inköp av spritdrycker speciellt
om jularna brukade stora bönder på landet
i regel hämta (köpa) hem en hel lada med
sprit, som de inmixtade ett dusen liter med
konjak eller brännvin på pent Wien och
Pederbalm i Malmö. Flykten bad
nu en sådan bonde, Nils Jönsson i Vänge

3770

att han skulle samtala med att han
 hämtade en lada sprit till sig själv
 och köpa en lada med konjak till honom.
 Detta gjorde denne. Samtidigt med Flygbeck
 kom det även en hel mängd sadlare, som
 han hade bindit det. Dessa, som voro mycket
 förstuga drackar ut förskörens "konjaks-
 lada" och sedan men gjort slut på denna.
 köpte man nu Flygbecks lada med
 konjak. Under tiden spelade man kort
 och Flygbeck hade snart gjort slut på
 alla sina pengar. Det dröjde inte heller
 länge, förrän de druckit upp all hans
 konjak. Då blev Flygbeck förtannad
 och berättade sig för att gå till husets
 dotter för att få en ersättning för vad
 han gått miste om. Hon sade: "Ja"

Skriv endast på denna sida!

62
 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

52

har förturat all konfäker och alla mina
 pengar men tar mig fan till hälsan skall
 jag i alle fall ha". Sedan för tiden låg man
 i en gemensamt hängula familjen, huss pöden
 emne och dess främ utblev och dottern låg
 emellan. Sedan Thylbeck såg att Thylbeck sökte
 hoppa upp till dottern i hängen med fräsk-
 stänkarna på blev han vid och gick efter
 honom: "Vad i jesse namn, tar du dig till
 pojke". Han fick fatt i den ene storken och
 drog ^{honom} på golvet och fört ut honom.
 Sedan gick han hem, sägande stul ut att
 han gått mitte en bonddottern.

Thyft och var mycket lagd för affärer.

I bland brukade han gå omkring och sälja flaskor och kupa sådana. På hände det sig, att han handlade med den frubruande frustaren av flaskor och de som tyckte inte mycket om detta inköp på sitt område. De som hette vanligen Malmå-Vilsson. Dessa blev ibland riktigt förtämda på honom och gick till honom: "Här spränger du och handlar med flaskor, och på några ställen betalas du, på andra inte, du fördröjar ju alldeles affärerna för mig." Då sade Thyft och till honom: "Du kan hitta 2 mina flaskor." Skitell han endast förläggas, att det är nog inte gott att hitta i flaskor.

Thybeck tog sig ibland på rothuggning
or träd. Vanligen fick han då veder, som blev
om, som en slags ersättning för sitt arbete.
Sen ved, han då alltså kunde han göra om-
kring och sålga till olika personer. I bland blev
det samma vedparti, som han sålde uppre-
gånger. Då han sålde ved till en bonde, var
han alltså upp pengarna i förskott. På
något ställe kunde han få två humor och
på ett annat tre humor. Men man vet
kom och skulle han inte veder, fanns det
ingen. Sen som först var på ena och tog den,
hade man möjlighet att få behålla den.

Då någon, som blivit utom, träffade på
Thybeck och frågade honom, var han
gott or veder, sade han: Det är väl
för som inte något med till ved

3770

56

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-

ARKIV

56

det skall jag snart klappa. Lik bli nog mer än den
 I bland såhade höfarna i luren på var-
 andra angående vad som flykte till, och
 kunde se händelser, och de beskylldes varandra
 för att ha stulit veden. I bland påstod man
 flykten fröhter ibland att lägga sig i
 andras affärer. Om någon exempelvis gjord
 något dåligt köp, och en fastighet eller något
 annat var flykten glad färdig att komma
 med sina misförsor och måkvingar. Han ville
 även att veta som han var hemma i ekonomiska
 saker och kunde bedöma, om vederbörande hade
 råd att klappa sig en fastighet och sedan behålla
 den utaf sig. Denna närgångna kritiska inställning
 i ekonomiska ting misshagade många. All
 fauns på denna tid en skälsam i Kristian
 Han hade ju köpt ett hus där det

Thybeck talade förfrågade att frunta vägen,
menade att han var guld- eller silverkronan
Hailving ej skulle blanda högen eller feda
sida sig. Till Mahtaren hade han en yttre.
Nu komma aldrig att reda dig här. Detta fick
denne veta. Den gång, när Thybeck varit ute
i ett ärende så kom han till sig på Röstings, den
Mahtaren använde något för och bad om
denne att sitta sig upp i ragnen och stå
med honom hem. Denne hade för ragnen
en väldigt yster bakh, som var mycket
deltagande att spränga. Thybeck satte sig
upp i ragnen. När denne kommit på, talar
Mahtaren hästen i en stark tross, så
att denne ej skulle hoppa ragnen.
Han tog honom nu i fästet och frågade
honom, om det var sant, att han sagt att

3770

58.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

58

derne og skulle henvende sig om hjælp
han yttede sig så. Han fortalte hende
med, at han skulle ta hende med hen
om gennem plygte hende. I det øjeblik
Thyber blev det meget rædd. Han
bedrog, at han ikke skulle sige noget
faderen om Valtaren men, for han var
fuld og med. Når de komme hen, bød
Valtaren hende in på hængene og
og frugtede hende at ate en hel
mængde kold og flæk. Han så og
drak bænken og så til den grad,
at en hel veje efter kunde han
ikke gå men i næsten sig færd
han fik så sig. Han var han
og var gale på Valtaren.

Thyges fader hade en stor och prydlig färdstuga
 på. En dag, när det var mycket vinstigt ute,
 bad Thyge att få låna denna, vilket han öf-
 fers. Han förstod, att han frös ut på uten rock.
 Han skulle nämligen gå ut allende ner i byn. Så han
 kom hem, hägnade fadern, var han hade gjort
 av påsen, då han endast hade kappagen på sig.
 Då sade Thyge, att han varit inne hos en
 främling i byn och han hade tagit den hos
 denne. Han skulle gå ner och hämta den en annan
 dag och ta den med sig hem. Detta berättade fadern.
 Han väntade och väntade men hans gås kom inte
 hem. Så efter några till kuckade hans moder
 en pånåpp på påsen i hans rockficka, när
 hon undrokte denna. Då blev det klart, att
 Thyge hade gått till Lestö och plockat gräset
 på ett pånåppkontor där för fyra åren. Men

3770

då "gubben" fick veta detta, fick Thybeck
 rätt för att hans pantverk hans pater och han
 uppmanade honom att snart gå dit och lösa
 ut paterens skuld, som nästan var sländigt utan
 pengar, svarade, att han skulle göra det men det
 blev aldrig allra av. Till sist tog "gubben" att
 det dröjde för länge med lösendet av pateren,
 och han bestämde därför att själv gå till
 deslor, då han var i stort behov av deurenna.
 Han promenerade alltså själv den fjouren mil
 långa vägen till deslor och gick in på land-
 kontoret och lät ut pateren och vände sedan åt
 till hemmet i Röstunga. Sedan behövde inte
 bedja Thybeck om att han skulle gå till
 deslor och hämta pateren.

 60.
 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

60

Redan främ vid nämnen, att det brukade hättas stora folkfester i "Nackaups-dalen" om söndagarna. Den söndag hade del kommit till bländad en del skogsrättar-
elever. Dessa deltog mycket ivrigt i nöjeslivet. De hade häffats på Tjyterik, som brukade då vara tillä-
tad där. Det hade mycket roligt med honom. Sedan hade man bjudit honom med sig till gästgivar-
gårderna och där så om drack och lemnades för honom.
Sedan man ätit sig mätt, gick man ut igen för att titta på folklivet. Utmed vägen var diverse stånd upplagda. Ett sådant såldes man
om glass. Man gick nu dit och köpte Tjyterik på sådant och sade till honom, att han skulle
älska så mycket han orkade. Tjyterik bara så och
åt. Men det tycktes som om glassen var till. För att uttjyterik smatta honom på glass, kyssade
man ständigt under en femminut på ett slag.

3770

ackord. Men denne fide mænsdann kærskende
 det anema i den omage. Under flere dager
 vende han ikke god mange steg, foran han mæde
 sætte sig. Han var alldies fritvold under en
 tid reise og skæde og der på i berene.

Det stykke nedanfor Thybels stalle laf var vid
 vage (stort landskabet) en guld, som det fik hende en
 man, som hette Søren Vilson. Denne havde en
 dotter, som hette Anema og som Thybels fattet
 hente og dæne fohle fange. Han liksom andre
 søgte, når kelfælle gars, at på fuf puds stalle
 sin hærbeslægtet. - Han gik dæne ofte
 ned til komon i mæge arende eller for at
 soade og hade det allid med sig en liden
 som han brød på fadene. Anema satte på
 kaffe og hente dette. Sedan drack kaffe og gik.

Skriv endast på denna sida!

62.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

62

Vagnen förhåller sig ännu äro Carlens dottern
 och denna höll god min och fanns sig väl full
 rätta med Vagnens vackra ord. Men gubben var
 med häpnad, då han tyckte det var bra att bli
 bynden på "krokar" som han var mycket glad vid.
 Vagnen var mycket stolt över, att hans härliga-
 ord tagits så väl upp och han skulle få lite vinst
 där. Själva sig på denna ägenten ut. Så fanns
 hans far det egendomligt, att Emma kunde
 säga om honom. Han hade därför sagt full
 sin grannar så naturligt. Pagen nu ju ägenten
 ut, men det är besynnerligt med den där katten,
 för den kan inte sålt falla på en "koblara"
 som ett liljorblad. Detta talade grannarna
 om för den. Men. Så för började man även, när
 man mötte Emma i byn att göra anspek-
 tation med henne angående Vagnen och begynde henne

3770

64.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

64

mycket frö, att Thybeck var här i hemmet och det var därför han gick till och bjöd på träsnitt. Det grannarna avsatte henne också i enlighet med sina specifika hand-
tagningar på Thybeck, blev hon mycket arg och förtägen
och bestod att degra sig under denna. Efter hand tral-
nade kärleken och det drog denne sig bakom fyllorna,
än så han ej hade gjort något från gång hos Emma.
Någon gång, då Thybeck mötte en grannne, brukade
denne säga honom: "Hej är konstigt med dig; Thybeck
att du sådär har gått och gift dig. Du borde
denne helt enkelt: "Jag har alltid hälsat mig
till flaskan och koken, men fulla skål, så jag vill."
Han påstod, att han hade sig ändå. Låtsas
vill han gärna skjuta över, att han hade haft
mycket med framman att göra. Efter hand
såg, att man kunde diskutera kärleksproblemen
med honom. Han förklarade då, att han hade

3770

haft pötmad i Jaggrena men det var inte
"bläck a," som de här för det sa jag men det".

Thybeck hade oftast mycket dåliga affärer. Han
var alltid beröfver folk pengar. Skäpet sökte han
att undvika att möta folk. Så han närmade sig
får ordent, som han hade något oöfverflöd med,
så flydde han hastigt sin kos med honom med
och sprang en och gömde sig.

En gång skulle jag gå och köpa en gås och en gräns
och i Öym. På vägen över landet fick jag se Thybeck
komma gåendes. Det jag kom ett stycke ifrån honom,
satt jag den förmågan honom över huvudet.
Det var kanske sen på kvällen, så det var.
Alldeles märkligt om dessutom hade jag tagit på
enig minne gummihor, så jag gick alldeles
tyg. Det var ena färd, förde han det

3770

var ett spöke, som var ute om vandrade på vägen.
 Han kunde en i ett hus, som låg vid vägen och
 talade om att han sett ett spöke. Han sade,
 att det liknade ett stort djur utan huvud, att
 det var lika högt om lika stort upp igenom och
 att det var något, som kom ständigt över fjorden på
 vägen. Han kallade: "Så var såhär något djurulstyg".
 Men se, så andades villskinnad ut. Såsom frågade
 om honom, vad han stod på. Så talade han om
 med honom sett. Det ville de inte för honom utan
 sade, att det ej fanns något spöke här. De
 påstod, att han såhär sett ett djur i dyne.
 Men då förklarade han i vagn: "Så var något
 djurulstyg, som kom på vägen. För jag har varit i".
 Medan de stod om diskuterade om spöket på
 vägen, knackade jag på dörren och blev anbedd att
 komma in. Så kom han och öppnade, kallade jag om

3770

67
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

67

Thyfech var där. Då denne fick se mig, sade han:
"Jaså, det är du der! Guds, jag tänkte dig, det
är du, som är ute om språket". Sedan blev
Thyfech blyg igen och han och jag var i sällskap
till bonden, där jag skulle hämta gård. Slätt
trädde jag in, vad som hänt denne och vad
mer än denne intresserad.

Då Thyfech förte hur till marknaderna, mötte
han ibland på ena sidan långt ställe och
sagt över att han var på ena hand, brukade han
alltid slämma upp en sång för att peka upp
kunnighet med. Hans sång var mycket en-
fönig. Han hade en kortig ton. Han började
alltid långt nere och höjde sedan tonen högt.
App. flera steg samt kunde sedan gå ned lika
höstig flera toner. Han sjöng alla sånger
med samma melodi. Hans vände sånger,

Om han alltid sjöng, var väsentligen endast
hans. Hans stuch sålunda: "Rökt, det bästa
du äroger råger bästa, end men tar sej frö".
(uttrycket tar fröerna i apuan "den fröfyllda
lågöken men var i boken fall den fram av orättb.)
Den andra sången lydde sålunda: "Du morke gran,
du bästa gran, du gädgerika skona, så kan
flöj örn jorden, men fallgyn skal. (Hans me-
ning var, att den flöj örn jorden och den slog
aldrig ned på alluorerna.)

En dag var Thorsen nere i Röstänga för
att uträtta ett ärende. Medan han promenade
på vägen, kom polisers hand och varde på
honan. En närm oron hade denne blivit
avsevärligt smickad och polisen och så en komplett
tulfälle nu upprade sej för att ge lust åt
sen vrede över honan, spårade han till hunden

De myndigheterna upplysning om man kan vinst sig
I tidningen antogs och, att han flykt upp i de
stora krogarna och till sig dolda där. Därför var
man inte på jakt efter honom och någon förmodade
att han tagit sin väg förbi "fäleden". Som bekräftelse
är man denne en stor lygthet som jagade i smyg.
Det påstods således, att han skjutit en älg på o-
lovligt sätt. Detta hade hans grannar sett och han
hade förbukt honom därför. Då hade denne blivit
röd och skjutit på honom och hans hustru. Han
arled sedan är skadorna från skottet.

Man kommer även vi örens om att detsamma i
ordandel efter Torgnabergsmördaren, belöst som
det påstods, att han hade gått sig i skogen.
Detta var dock på natten. När vi kommar in
till Torgnaberg, hade denne redan lagt sig. Då vi
talade om för Torgnaberg att den "fäleden" Torgnaberg-

3770

mordaren höll sig dold där i knutarna, blev han
 genast entusiasm och klädde hastigt på sig samt
 följde med oss. Sedan vi kommo ut, var det alldeles
 mörkt, då våra lyppar osterbradsfärgad som
 röda rödliga färgen. När Thylbeck gick reda på,
 att det desmonten var utfäst en belöning på
 500 kronor för den som kunde fånga honom,
 blev han ännu iörigare. Till en vägen
 sprang vi tillsammans men snart delade vi
 på oss för att i dången lättare skulle kunna
 urskyta mordaren. Vi skyndade oss i bakarna
 men Thylbeck blev stående på vägen för att
 se efter, om han hann den rige. Då skulle han
 lättare kunna få fast honom. En av oss sprang
 då hastigt förbi honom bakifrån och stötte
 ned honom. Sedan trodde de som genast, att det
 var mordaren, som sprang förbi honom, såg vi

Skriv endast på denna sida!

71.

 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

71

Men skulle till en andra. "Här är, för då är
mördaren" "Han försannar sig i bevisena." Det
blev Flybeck rädd och bedöt sig för att springa
efter en bössa, så att han kunde skjuta honom.
Han ansåg sig nämligen vara en mycket
säker skjut. Han skjutade därför in i ett hus,
där låg två vägar, men det fanns några oanförkl
hennesa, där var endast några få personer inne.
Han pågick dem, om de hade något givet hennesa,
för han skulle skjuta "mördaren" men det hade de ej.
Han öppnade sedan ner till en annan gräns.
Som denne var jägare, trodde han säkert,
att denne bössa och skott hennesa. Det han
kom in och pågick efter denne, var även han ute.
Var han fanns, väste man emellertid ej. Han
antog, att även han var ibland de många ute
för att skjuta efter mördaren. Han pågick sedan,

Om de hade nägslat qvar i hemmet. Jo, det hade de,
men några stoft hade de ej. Han hade då,
att han tyckte det var frifärligt, att inte ha stoft
hemmet, när en sådan fullig man stötte omkring hus-
hållarna. Han frågade honom, vad han skulle ha
stoftet för. Då sade han: "Li har fullt syn på
den där "bona dyeruln" i skogen." När vi såg, att
Olof och de hade gått, sprang vi fram i buskarna för
att se om han tagit vägen. Då vi kommit ett
stykke, mötte vi honom och då verkade han
mycket upprörd. Sedan sade vi till honom,
att han hade såvel mistagit sig och
att han inte fanns där. Då blev han lugnare
och sedan gick vi iväg och en till till hem
och lade oss.

Sedan följde vi en annan, att det hände ofta
att militär dogar ligger i Röstings. Verkligen var

3770

de då inbrantaade på Nackarps gårdar, som på
 denna tid i enebades av en bonde, som hette
 Johan Nilsson. Gult av hade en skvadens träng-
 thapper kommit dit. De kunde ha fälthäusk-
 örnungar i fäkle.

Thygele hade just gått hemifrån för att gå ner
 i byn och utbrätta en del ärenden, då han på vägen
 mötte några traugkorplaler, som kommo ridande.

De kallade på och undrade, om han inte ville
 gå och skaffa i lite handvin. Det tyckte
 denne, att han godt kunde göra. Sen spret-
 bok hade han alltid på sig, så att det
 mötte inget hinder, om han bara fick pengarna
 för sputen. Den fick sen kom till att ontarna
 en liten handvin. Dessutom kom de öfverallt
 han skulle komma ner till Nackarps gårdar,
 där de VTÖ inbrantaade och lamma sputen.

Skriv endast på denna sida!

74.
 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

74

De skulle hjälpa möta honom där. På den tiden
 köpte en liten brännvin tre hemor och sad, som
 blev tre, fick han själv behålla. Flybeck tog
 emot femman och gick ner och köpte en liten. Utan-
 för Spritbolaget träffade han en artina grannar,
 som kom förande på sägen. Han skulle försäkra de:
 "Nu kan jag äro med dig hem. Jag har fått fem
 hemor av en trängkorpul för att köpa brännvin
 utan hemor, men det går jag "även" i. Nu kan
 ni i stället äro hem och dricka upp brännvinet
 hos dig." Men de ville tycktes det var synd, att
 korpulen skulle gå miste om sitt brännvin.
 Han tillade, att det gav nog icke bra, ty
 ingen kan veta, om du eller han på öchafar
 detta, om att verra på egen följde han inhäffa
 Han kände anmäla saken för befäl och
 då tar han det. Men Flybeck tog bort alla

3770

fröskälsen Mr sade: "Så du jag tygdes. Det
 ingenting. Jag känner de där knelarna, för
 det är några tjejer i skolan det fulla hela,
 jag. Så vi kan tygda också varit värderna".
 Detta gjorde de.

En förtida dag senare kom Thylke åta mer
 till sin grene. Han förstod, att det fanns
 ett brev till honom - dennes post hade adresseras
 till honom och han tänkte sina blev själv där.
 Mr Hampden syntes endast ett li och ett
 mycket tydligt, de vore vore mer eller
 mindre oblydiga. De vore honom då post-
 Hampden och förstod, att det stod Hasselholm.
 Det blev denne radd och gress or dunkla
 aving. Senare sade också till honom, att
 han hade samlat honom och framhållit, att
 han skulle åta sig att det ej kom något

3770

efteråtseing. Det blev denne sinne mena blek och
 neuroi. I hvaritet fanns derutan ett valdyt shaget
 men han kunde inte stå stilla utan gånge ar och en på golvet
 och bad den andra läsa buren. I detta stod, att
 han skulle återvända hemmen medelbart, i annat
 fall skulle han bli anmald för spritbruket
 och för sin motbok indrag. Senare var han tydligt
 rädd om, ty den var det kända han ägde på
 orden. Han var mycket stolt över under
 kändingen. Lyckligt och stolt del i hemmet. Han
 "huck bögh". Det var då också dgerat "han
 förbätte redan att läsa vidare. I hvarit stod,
 att vare sig han inte gjorde detta, skulle
 han hämtas med polis och inställas till majors-
 förhör vid häusregimentet i Kålleholm och sedan
 dömas av krigsrätt. I betydelse blev under
 det man läste alltså blekare och blekare. Till

77.

 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

77

sist blev hon alldeles utom sig och stod bara och
 gapade. När hon började rösa på sig, gick hon
 fram och fullbana på golvet. Det första hon sade
 var, om grannen inte hade fem ämror att låna.
 Hon sa. Han skulle säkert få dem igen. Sen
 saade, att han tyvärr inte hade några pengar,
 då han var alldeles pank ätes. Det sade Thylbeck.
 "Jag kunde ju låna av den 'lilla' men han har
 ju aldrig några pengar, för han är ju en skit-
 stövel i själva det fulla hela, jag ser, i
 själva det fulla hela. Såmed förhåll sig så
 att han borde ha en rättens, han hade en
 uti familj att försvära och därför hade mycket
 om om kontanter, då han lärde i såna om-
 ständigheter. Sen var mycket liten full
 värt, dåna fick han honom med den 'lilla'.
 Men Thylbeck sag mycket förstås ut om

3770

Att det måste någon av oss begära honom med
att det inte var så farligt. Det hade de inte,
som han brukade yttra sig: "Jag kunde tro, att det
var dyvelstryp."

Det Olyckh var ute och promenaderade, så sig många
som kom cyklande förbi. Det uppstod då en öms-
kan hos honom, att även han skulle få sig att
cykla. Först måste han då skaffa sig en cykel.
Det han var och arbetade hos honom, fick han se, att
de hade en gammal cykel och han frågade nu,
om han fick byta ut den arbeten, han själv
ville ha. Lätt fick han. Den var en gammal modell
utan förlyst. Någon gammal gammal skulle hjälpa honom
att låna sig såhanda att den ene höll i styret, medan
den gick och följde på. Får det han uppe på
cykeln. Han hade alltid på sig tröskor eller
tufflor, någon som hade han aldrig haft på benen.

Skriv endast på denna sida!

3770

när han var ute och gick. Sedan skulle han se att
 cykla, kunde ej ha denna på sig utan måste
 sitta på stolar på skolan. Thylbeck skulle nu
 låta sig bli styra. Sedan pigarna fört nu på cykeln
 i en backe och den skandade hastigh. med fr. Som
 del yvar fyllig på den, så fortsatte den att gå ~~den~~
 länge hjulen gångr runt. Nu hände det
 att skrapan kom in mellan skidan och hjulet
 och hela tår följde med ljudet runt. Detta gjorde
 naturkyttas mycket ~~and~~ och de var kluck
 därifrån upprepade gånger: "ky, ky, fr' i helvete".
 De fortsatte emellertid att frä. De pigade honom,
 varifrån han kluck. Så sade han: "Pro, Pro"
 och fortsatte att gå. Sedan stannade de och
 då sade han: "Ja fick ju fr i helvete"
 tår i i ledjan. Samtidigt slog även ledjan
 av. Så förklarade den ene av pigarna fr

Skriv endast på denna sida!

80.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

80

honom." Sådana beaktigheter får man låta, när
 man låter sig att cykla. När jag skulle låta
 mig, höll jag på att begära alman och ben
 ar, vinner jag kunde cykla. När man bli mæ-
 ran, så var man sig ej så förtärlig. Så det
 gav mig snart rår. Detta höll även denne
 med på sin sader däfri: "Skil malle jag för
 jag väl veta, så det är inte "fallet" med
 det. Efter detta missade jagade han
 ly cykla utan då^{han} var ute och hade cykeln
 med sig, ledde han den alltid bredvid
 sig. Snart nog sådde denne även cykel
 och för pengarna ställde han till med
 en stor fest, då det rådde mycket glädje
 och munterhet.

Någon likheter i cykelåkning ty ha
 emellertid aldrig sedan.

3770

Adon frid är nämligen ett Ohrybeck bodde
 hos en hustru, som hade oöretagel huset
 efter hans föräldras död. Han åt och drack. Han
 hade öfver honom mil med honom, att han skulle
 betala fem öre per dag för kaffet. Likväl kunde han
 ej betala denna utgift utan kom i skuld för detta.
 Han var således mycket föga hemm och då
 hörde qvarman honom på pengarna. Då ut-
 ropade han sig, när han såg honom: "Det är
 väl för dyrt att betala med föga hemm."
 Adon måtte sig väl betala. Adon förstod
 fullt ut, men att väl inte var möjligt
 med litet pengar, i själva det fulla heta."
 När Ohrybeck så hörde om började att göra
 en liten avbetalning på kaffe pengarna,
 så var han riktigt riktigt hämnad. Så en dag
 såg han sig ut och sig, han han den

82

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

82

och var sned. Det han kände hem, var hus-
modern borta för tillfället. Han hade varit
gift ut ett tag. Medan han varit ute, hade
han bakat en hel mängd med pannkakor.
Det man som bekant blir mycket hungrig
efter att ha druckit och det man har en
särskild gätcapitel som denne, var det icke mycket
att undra över, att det kistade i magen
på honom, då han åt pannkakorna. Det
släktet hade en stor familj, beträffades det
mycket pannkakor för att mätta alla, vilken
hushållaren med vanligt klohet hade försatt.
Således var det mycket starkt över sina anordningar
på haffskulder. Full vändningen var därför
tydligt han, att han hade varit att äta
pannkakor. Som han hade en yppelig
aptit och var strömt i hög grad, hade,

3770

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

84

da' husmodern ike var enine och kunde bligga
sin a pannbakor, sa' gott om vundera tiden
fröknens med i hus magtänlig snack.

Fla' hon allra' kom in, fanns dar ena pann-
bakor och hon började dafra grata på dem
och skatta ut honen för hus afrikande hand-
lingsätt men hon blev ike snick utdij
utan uppträdde ännu mer aggressiv och pöckel.

Fla' fann hon gva' ett gott råd. Hon tog mätt
banharen och oinade upp honen med denna
och da' mätte denne baklänges ge sig i
sag på hennes bostad. Denne skulle da'
till koman. Jag sige, förgerum, vad gott var
och, det var för fullt man niska

Men för husmodern fanns det ingen
annan råd än att ställa sig vid spisen
äro och baka alla pannbakor.

3770

Man var alltid mycket vänligt stäm-
mad i Lybeck ty man visste ju att han
hade attraherat i ekonomiskt avseende. Kom han
tänkte bort nämnts, blev han alltid
mycket fruktigt byuden på vad man hade
att ge honom. Men det egentliga är
därmed, att om, om han var aldrig så
kruddig eller tvär, som exempelvis, om han
hade ett ättel något på en hel vecka, så
skulle man lemläsa honom för honom ganska
mycket och man fick ofta bedja honom
få gå gånge, innan han satte sig till
bords. Då man frågade honom, om han
hade ättel, uttyckte han sig alltid
på samma sätt, och gav samma svar: "Ja
har ju fri överallt fruktigt", utseende
av vilken tid på dygnet man bjöd

Skriv endast på denna sida!

på honom. En gång kom han ner till en
 gräns på berget. Dessa hade ju bakat
 flera rökstänger. De satte nu på katterkutteln
 och började kaffe. Sedan bjöd de honom på de
 och dricka en kopp kaffe och smaka på de
 hembakade rökbröd. Det förklarade denne
 för dem, att han inte skulle ha något,
 för han hade ju egentligen mycket
 sitta nu på den här berget. Men trodde
 dessutom, att han kanske hade varit något
 på längd. Dessa kände ju honom mycket väl
 och började skämta och prata med honom
 och bad honom sedan kalla till goda med
 kaffet och det hembakade rökbrödet. Till en
 brygga hade man skurit upp endast
 en vaterlång och de på fatet för att
 äta upp. Men de hade ju så mycket god

3770

aptet vi under det man i vägen satte vi
 pratade med varandra, förinnan den ena biten
 efter den andra i Flybels stora "gärr". Vi
 slut var vetestängen uppåten. Vid den "bomen" till
 oss för att den skulle gå vi stana upp en
 ny vetestäng. Detta gjorde hon. Sedan blev
 denne ärogr ombedd att dricka mer
 kaffe och äta mera vetebrod. Vi pratade
 i degen och Flybels förvillade mer
 om smörningen, och stängen orkade. Sedan
 förklarade han för sällskapet att han
 inte ville ha mer, han kunde ej heller
 äta mera. Men besöndet sade till
 honom, att han också ville ha en bit och
 släppte bälken denna att stana upp en
 vetestäng till. Sedan bjöd man på att
 äta men han ville ej. Man måste nästan tveka

Skriv endast på denna sida!

87

 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

87

honom att äta. Medan de sutto och res-
nude så gjorde han slut även på den tredje kågen.
Sedan ville han absolut inte komma, så som
han hade sagt han för dygnet förut, innan
fågeln gick. När han var där kom det att för-
stå sig på honom att äta mer. Sedan hade
han ensam gjort slut på de vektängar,
de andra som sutto där hade ätit och
druckit kaffe förut.

Om det var något, som bekräftade sig för honom
sade denne alltid: "Jag måtte väl säga
mig förfärr till bra om den där 'störrelsen'
i själva det fulla hela, men själv och
ända - - - själv."

Redan förut så nämnde att flykten hade
hållit på länge med lite av en regel. En
gång hade en bonde angav att han för

3770

89
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

89

att han skulle gräva en buena för dennes hua.
Men detta gick denne en. Flygbeck började att
gräva på samma sätt. Men när han hämtat på datamed
en del, togste bonden, att det gick för raktat
för honom i arbetet. Det tog för lång tid innan
denna blev färdig med den arbetsbakt han hade.
Bonden avog, att han inte arbetade med till-
räcklig energi eller med fullmakt & adra.
Han betöl sig därför, att vid första tillfälle
till alla följa bli ar med honom. Men han
ville ändå överlåt gå till säga med en viss
förhållande, så att denne inte skulle bli
stolt. Han ville undvika att säga upp honom
då det på då kunde se ut som om "bome"
var missnöjd med honom. Han måste ha
bitta upp ett annat sätt för att bli ar med
honom, så att det såg ut som om Flygbeck

3770

90

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

90

själen ville lämna arbetet. Han hade en typ, som
 stod bunden i "lagåren." Skenna stäppte han ut
 på fötterna. Då denne nämnde sig honom, kände
 han sig och undrade, vad det var för någon
 person som stod där nere och grävde i jorden.
 Sken tyckte att personen, som stod där, såg be-
 dynneligt ut. Flykten är för farlig. Han
 och undrade, vad denne skulle ha sig till. Han
 fortsatte sitt arbete som förut men tyckte
 i alla fall att det började bli hastigt att stå där.
 Snart nog såg ^{han} att personen sökte nämna sig
 om och om. Skenen kunde han, men han
 började vråla och prasa. Då blev Flykten på
 allvar rädd och sökte dra sig tillbaka.
 Han stod en stund och betraktade personen
 men sedan fortsatte han, att det ej lönade
 sig att stanna utan att det var att

genast ge sig i väg. Thybeck för sålunda upp
sin häst med stor skyndsamtet och sprang
bort till närmaste gård och hoppade
över denna. Det tycktes han att han
befann sig i säkerhet. Men han var mycket
för släckt och tyvens anfallslysten ty
han hade ju nästan kunnat bli stungen i denna.
Därför tror man att han skulle inte gå
och arbeta hos "bonen", då han såg att han
sådant hinder i arbetet. Han gick därför
hem till "bonen" och frågade honom, om han
gick några kunnor för han hade en viktig
affär, som han skulle ordna. Detta sade
icke bonen nej till utan gav honom en mycket
han hade begär. Därefter sade han
till honom att han kunde ju komma och
gå arbeta färdigt sedan och med detta

från qvinnan Flygbeck. Detta var emellertid ej
"bonus" verkliga mening. Han hade ju släppt
tyggen på fältet för att han skulle verkligen
bli kvar med honom definitivt och inte han
för fullföljelse. Men han måste ju då vid full-
gripa en utrop, tvärs att han slapp att göra
sig osams med Flygbeck och så alltså sa
ut, som om det var han själv som slutade.

Men när han kom mer fullt bekn, gick han omedel-
bart och höjde sig en kvart liter för pengarna.

När han sedan kom hem och man frågade honom,
om han skulle ju dit full bonus och arbeta, så
förklarade han, att han inte ville gå dit mera,
det han inte kunde hålla den "tygga-gården"
därifrån.

Sen annan gång såd en "bonne" honom
att han skulle hjälpa honom med sina arbeten.

Detta gik med på. Han fick då utrette sa-
 manda sysslor, bland annat så och plöja. Den
 dag skulle plöjebull så konsgödnings. Utan över
 jämbörliga arbeten på jorden men detta kunde
 emellertid ej förstås. Han hade alltid för sig att
 så gödnings, som bara en villeggel hos "bönsa".
 Han tyckte därför att det betydde mindre, som
 den stades, kundersen som att stöddes ut på
 jorden. Som det är ett mycket stybt arbete
 att på nu så konsgödnings förhand, - man
 skulle på böna den i en tung stor balja och
 sedan sprida ut den ut ett stort fält -
 på saum plöjebull det bekämlade, alltså
 bara det så långt omkring uter
 man tog nu spridda ut all gödnings
 på ett mindre område. Sedan körde
 han med hästen och hela stycket.

När "bonen" såg, att han var redan färdig med
sitt arbete, tryckte han det var något gjort
och kom att på så kort gån vordninghela
skicket, sa för han på kvällen bjöd honom
Att lig på mat var god. Men skytte
hade varit för att tign. En en händelse
happade där en god vän, som han talade
om för han hade blivit till att så han
då godnatt att bonen. Han sade, att han
hade varit allt på ett ställe. Så han
kallade de en att det kunde man nu rätta,
när tiden kom upp, för så brukar det vara
en rätt så osäkerhet mellan värt.
lykten på den bely, där man såv kom.
godnatt om den del, där man inte gillat
dessa "När se den kommit upp, kan du
ja själv på det och se," sade de en till

3770

95.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

95

Skrybeck. Men detta ville inte denne
 Han sade han ville han säga om fattade
 för bonens åberörelse om det visade det sig,
 att det var en oönskad skillnad på det
 förhållande, där han såg godning om där han ej gjort
 detta. Sedan gick bonen om förundade sig över
 att det kunde vara en sådan skillnad på vide
 om han kunde bära på rika kött. Han kunde
 ej förstå vad om fattades jorden, det godning
 hade skotts över hela stycket. Han talade med
 en vän om saken om det meddelade honom vad
 Skrybeck hade sagt. Klart blev "bonen" fribeordad
 och skulle fribeordas i honom. Skrybeck
 därför gick i stället för att vara
 stötta samman med "bonen", där han fick
 reda på, att han följde att på sig i honom,
 höll sig därför mycket väl dundran. Han

3770

hade många gånger ett råkylt herte för
att komma undan. "Bonen" hade dessutom talat
om att om den fick fatt i honom, skulle han
följa honom. Vår flyktskild kom om han
ordrade att det passade i beräkning, så
satte han av i skogen, hem som en ung häst.
Han satte i sig som om det var eld efter honom.
Många gånger roade sig prästerna med att
hålla sten o. dyl. i beräkning för att döma
Månsman. Han hördde nämligen att
att det låg en flende på lara och valthede
på honom om då satte han i sig i skogen
hem över alla.

96.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

96

Skåne
amajo
pa
Kostanza

3770

1878. Karls Lundsberg
ber. Daniel Mygren

1933
Det var en gång en fin flicka, som skulle gå till
en fattig gamla med ett bröl. Hon hade gått om
det om hundra. För att komma till henne, måste
hon gå över en bäck. - Hon är det så att genom
skärande går en rätta sten bäck. - Det kan ej väll
räta om sina nys, fins men, så tog hon brödet,
som gumman skulle ha, och la det på stället.
Hon skulle kampa på detta om skändas förskott
komma över baken. Men detta lyckades ej på henne.
På jukt som hon hade stigit upp på brödet, så synt
hon ner i vändelbjel. d. v. s. så djupt, att man
aldrig sedan. Men när litta det minsta gräs
efter henne. Efter detta har skärande fått ett namn.
Flickan skulle ju alltid se för att kampa på
brödet. På så sätt kom hon ej till den fattiga
kvinnan, som således ej fick något bröd. Men som hon
var en mycket färdig, som man vet, så led hon ej

Skriv endast på denna sida!

97

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Medan som
trampade på
brödet.

97

ginejor men såsom uten kan reddes så ender
mektigst fraend aunar hait.

Såbryngesgæden. I fœren fæder & mine bamaer så
gæsbryngesgæden på den plats, der nu den nye
Kølgæden ligger. Men her seer iøvrigt her huset
allenaad om. Det var det et landstælle, der den
nævende gæsbryngesgæden ligger. Pillestenen hørde
hæderfæden er Næbæddalen. Det seer her om en
Odensfær. Siden flyttedes gæsbryngesgæden fra den
lille stue der til den store stælle. For at gøre dette
landstælle fæder sådant endemil, måtte man iøvrigt
sæbilde her, der seer her hende so for natten.

For den gæsbryngesstælle indkøpte seer her som hunden
och der ligger mellem sød stælle. På den fæder seer
det er en en gammel gammel, der hende der
det. Det var det der i fæder & Næbæddalen. Siden

3770

har man byggt tusen längr.

Bakom den murade guldgruvet ligger på
dena led en stor bergsklippa som man kan se
den lilla kullen. Sena går man där ända fram
till kullen och runt omkring kullen anlade man en
stor fin lundgård. Ett år sedan som man lät
kallat som mycket egendomligt. Det kallades "Hjort
kullen" det fanns stora och långa grenar växte ut
från samma stam. Nu äger gården en major
Smedberg i Kistången, som för örigt har nästan en
halv by. I gårda huset har skola stannat
anordnad ut. Vackert gården äger på
dena led en närmast som kalle Skallentorp. Han
har varit i innehade det.

Närm i Bällinge församling en gammal guldgruvet,
som heter "Hulvaskullen". Den kallas blottarna
till. Det äger en yngre till Karl Borgström.

Skriv endast på denna sida!

99

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

99

3770

Det var hans möter, som det hade stället. Han ble
uppförad hos henne

Om midnatt var denna man häng med klänning,
gjorde uppman på "Bismarcksgård."

Om julnatt var man julbarkrothi i hus kinstamen.
Det var en gjord man i nygär! natten. Detta blev
enkelhet och fortsett. Det det ofta hände
där.

Om, som vore ute om nyl, stötte man redan
på färd, det man ville bjuda den på kaffet.
gott. Det var en färd.

Så var gående om det med ett gammalt
klockgjut. Det kunde en hända att man
skaffade sig lite skenbarhet om någon klockkatt.
Man hade även propa en klocka för en full
med dynamit. Man hade en sats om
för en att hända att det var en klocka

Skriv endast på denna sida!

100

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

100

Röstarna 9h

flöjrn omkring. Vid floden var folk en bit
stubbträd. Sedan satta man eld på den. Spår-
drog man sig under i stakubel. Fick en trygg plats.

Gästgävar-gårdar: Sådane fanns derut i Gysinge.
Som ligger. Porten har namn Biallet och att
användas under Västergötland.

Sedan ligger det en gammal gästgävargård i
Åke. Där fanns det en sadan i varje by. Enligt
byggnadsplan skulle det ha en gästgävar i varje socken.
Hos denne skulle man komma på sin och förbruk.
Han var också skyldig att skatta en person. Det nästa
gästgävargård, det var alltid brukat och brukat
är påstått. Detta är på skyldig även idag men
på grund av arbetsförhållanden utveckling har
gästgävarerna spelat ut sin roll.

Det fanns en gästgävargård i Mälarboden

3770

en i Svart, en i Spang, en i Klippan, en i
 "Blåmossen" vid Vestergården. Den senare är en
 mycket stor och många andra gårdar i gårdarna.
 Den finns också en i Hobbomöden, en i Hölle.

102

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

102